

[A^bsel Larsen.]

konkrete grunde er rigtig, men derfor er det slet ikke sikkert, at de giver den reelle forklaring på, hvad statsministeren med særdeles fine fremmedord kaldte „visse strukturelle ændringer“ eller noget lignende i Danmarks økonomi. Det, der ved siden af militærudgifternes højde er årsagen til valutakrisen, er den vestvendte liberaliseringspolitik, Danmark har ført i sin udenrigshandel, navnlig i sin import; det er de dårlige Englandspriser, det er diskrimineringen af danske varer i forskellige vestlige lande som f. eks. Vesttyskland, det er regeringens vrangvillighed overfor handel med de østlige lande, det er Battleloven, det er COCOM-aftalen. Må jeg i denne forbindelse erindre statsministeren om, at der har ikke foreligget nogen forklaring — jeg efterlyste den — på, hvad COCOM-aftalen var, hvad den indeholder, og hvilke konsekvenser den har. Nu er udenrigsministeren ikke tilstede, men jeg synes, at en eller anden repræsentant for regeringen må have pligt til at fortælle folketinget, hvad det er for en aftale, regeringen er gået ind på og har erklæret at den agter at holde, og som er af vidtrækkende betydning for Danmarks erhvervsliv og økonomi, men som folketinget ikke kender noget til.

Vejen ud af valutakrisen er ikke flere byrder på befolkningen, nedskæring af befolkningens forbrug, men det er ganske vist det, som statsministeren bebuder som regeringens hovedforholdsregel til at overvinde valutamanglen, idet han siger, at stabiliseringen må søges opnået ved stadig større overskud på statsbudgettet. Ja, men det er ikke den vej, man bør gå, den fører ikke til nogen varig bedring, og det er jo værre end for smed at rette bager, når man vil skære befolkningens forbrug ned, skønt den arbejder mere og producerer mere end nogensinde og altså absolut ikke kan være skyld i valutakrisen.

Nu forsvarer regeringen sig forbitret mod stormløbet fra venstre og konservative. Må jeg tillade mig at spørge, om regeringen

virkelig tror, at det kan nytte noget, når den på det økonomiske område — hvis man skal tro dens hidtidige gerninger og tro de taler, ministre har holdt her i dag — i hovedsagen vil følge samme linie som de partier, der angriber den, nemlig nedskæringslinien overfor befolkningens forbrug. Det, regeringen burde gøre, var at føre en politik i overensstemmelse med landets interesser og befolkningens tarv, og hvis den er i tvivl om, hvordan politikken skal se ud i enkeltheder, så kan den kigge i sit eget valgprogram fra i fjor, så kan den tage fat på at opfylde sine egne valgløfter. Det er det råd, vi giver regeringen.

Men jeg må erkende det meget varme fostbroderskab, der trods alle onde ord eksisterer mellem venstre og konservative på den ene side og socialdemokratiet på den anden side; begivenhederne her i går og det „ja“, der blev udtalt her på trods af befolkningens vilje, det „ja“, der blev udtalt overfor Tysklands genoprustning og en udvidet, helt ændret og langt værre Atlantpagt, viser, at regeringen og socialdemokratiet skal sættes under et langt kraftigere pres fra arbejderbefolkningen end hidtil, før den for alvor begynder at ændre kurs.

Viggo Starcke: Under de forhandlinger og efter de foranstaltninger, der hidtil er blevet truffet under denne valutakrise, har det på afgørende punkter vist sig, at retsforbundet har haft ret. Det, der væsentligt er blevet sigtet på, er de punkter, som vi allerede i 1950 og 1951 under den daværende valutakrise pegede på. Vi anbefalede betydelige offentlige besparelser. De er nu blevet gennemført. Vi anbefalede en standsning af udpumpningen af penge midler. Der er nu givet løfte om, at der ikke skal finde udgifter sted uden dækning. Vi anbefalede en frigørelse af handelen, og der er i hvert fald sket dette — og her vil jeg gerne anerkende det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaards indsats — at det hidtil er blevet forhindret, at der sker en toldforhøjelse herhjemme. Jeg håber, at det